

Відчуття падіння змусило раптово прокинутися. Навколо було настільки темно, що деякий час вона не могла зрозуміти, чи дійсно відкрила очі. І цей неприємний запах... Вологе холодне повітря робило його дуже важким. Ніби запах гнилі, старого ношеного одягу та застійної каналізації змішали в один флакон і підсунули під ніс. У суцільній темряві цей сморід здавався особливо моторошним. Під лівою долонею відчувався поліетилен. Пальці правої руки прилипли до холодної поверхні якоюсь в'язкою речовиною і дуже змерзли. Щось схоже на товсте поліно, замотане у шерстяну тканину тиснуло нижче колін і не дозволяло звестися на ноги, тому вона якомога безшумно звільнилася від невідомого вантажу і підвелася. Пальці на ногах оніміли, але зуміли відчутти наступну невідому перешкоду на шляху. Це змусило просуватися маленькими кроками, майже не відриваючи підшви від холодної поверхні, тримаючи руки перед собою у темряві. Десь попереду у повній тиші раптом почувся вібросигнал телефону і вона, шпортаючись, кинулася на звук. Блимання невеличкого екрану проглядалося через кілька шарів темної тканини. Вона занурила руку у чиюсь кишеню, але не усвідомила цього. Тепер телефон вібрував у руці з невеличким написом «доця» під фото світленької дівчинки на екрані. Завдяки, хоч і жадібному освітленню, можна було розгледіти просторе приміщення з великими металевими ша-

фами при стіні, які підпирали стелю. Це були три чи чотири великі срібні коробки, кожна з яких мала по двоє дверцят розміром з екран телевізора. На підлозі поруч лежало кілька довгих темних пакетів і великих згортків. Зображення світленької дівчинки змінилося написом про 28 пропущених дзвінків і телефон повідомив про низький заряд батареї. При спробі освітити собі шлях вона побачила чиєсь обличчя прямо під ногами і скрикнула на повні груди. Телефон випав з рук, відлуння крику билось в стіни наче серце в ребра. Вона кинулася до вимикача на стіні за два кроки, який встигла помітити до цього і натиснула кнопку, але замість світла диким ревом загудів якийсь механізм поруч. Цей гул змусив кинутися глибоко в темряву через нерухомі пакети. Десь за рогом майорів маленький вертикальний промінь світла попереду. Подвійні металеві двері були замкнені ззовні. Вона біла в них долонями, кричала, штовхала з усієї сили, що ще більше підживлювало тривожне відчуття, що з темряви щось наближається. Це тривало кілька хвилин, а може вічність, поки не зрушився засув з того боку і двері піддалися. Страх не дозволив їй помітити чужий байдужий погляд в спину, поки вона босоніж бігла холодною бруківкою в темряву нічних вулиць.

Непосильний виснажливий стрес змусить зануритися у кількаденний коматозний сон, а потім... Потім знадобиться ще дев'ятнадцять днів для того,

щоб вона знову сюди повернулася. Цілком і остаточно.

Але чергового санітара ніяк не здивувала втеча з моргу. Загалом події, після яких його уже мало що могло здивувати, почалися за три дні до цього.

I

Звіт мене Коулс

— Все хотів спитати, а ваше прізвище якось допомогло у виборі професії? — раптом запитав санітар і підняв погляд на експерта, який з вигляду мало чим відрізнявся від хірурга після нічного чергування: років між тридцять і сорок, хоча в очах усі п'ятдесят, розважливі рухи, сувора вертикальна складка між бровами і вираз обличчя, ніби йому весь час дошкуляє печія.

— Ти про що? — ще більше насупив брови експерт.

— Мрець! — впевнено нагадав той. — Ніби навмисно підібране для моргу!

— А, ти про це? — знітився Мрець. — Знаєш, скільки працюю — ніколи над цим не замислювався. Якось так сталося.

— Якось часто так стається! — посміхнувся з недовірою санітар. — Працівник моргу — Мрець, гінеколог — Рукосуй, стоматолог — Вирвизуб, головний митник — Шахрай, прокурор — Бандюк, начальник поліції — Перевертень, нарколог — Косяк, і далі за списком! Одні козаки!

— Ну я — Мрець, а не Трупоріз, — посміхнувся експерт. — Тут твоя теорія дала тріщину.

— Ай добре, не хочете говорити тоді перекур! — санітар показово почав знімати рукавиці.

— Це шкідливо, — зауважив експерт.

— Не настільки, як порпатися в чужому мертвому тілі!

— Слухай, не ламай комедію в морзі, будь ласка. Те, що тебе взяли сюди по блату, ще не означає, що ти можеш себе поводити як завідувач відділення, — повчально настановив Мрець і попрямував до виходу. — Скажи, щоб клали наступного. Я поки випишу свідоцтво на цього.

Простора зала з високими стелями та вікнами майже на всю стіну чимось навіть нагадувала операційну: два великі металеві столи зі стоками у центрі, візки з інструментами біля стіни, поруч з великими глибокими рукомийниками, яскраві лампи під стелею, кремова плитка на підлозі та стихене відлуння кроків. Санітар кивнув і наблизився до елеватора біля протилежної стіни. Необхідно дати сигнал хлопцям вниз, щоб поклали наступне тіло. І не довго думаючи, Коулс дзвінко вигукнув в шахту елеватора:

— Вожатий-вожатий, подай піонера!

— Шо-о-о?! — віддалено пролунало з підвалу.

— Наступного давайте, кажу!

— То так би і сказав! Гуморист хрінов! Два місяці працює, а вже показує з себе не знати що!